

συνδυασμό με τον σκηνογράφο Π. Τουλούδη ένα κυκλικό τοπίο όπου η Φύση αντανακλά τον ψυχισμό των ανθρώπων και όπου συνυπάρχουν η πραγματικότητα με τους εσώτερους φόβους τους, αλλά δεν κράτησε τη λιτότητα που υπαινίσσονται το κείμενο και η ενορχήστρωση. Η Τζ. Σουγλάκου στον ηρωικό ρόλο της «Φόνισσας» (επί σκηνής σε όλη τη διάρκεια του έργου) απέδωσε με εκφραστική διάγεια την εντεινόμενη ψυχολογική της καταβύθιση. Οι σολίστ, οι χορωδίες και η ορχήστρα υπό την καθοδήγηση του Β. Χριστόπουλου υποστήριξαν το έργο με συνοχή, αφοσίωση και υποβλητικό ύφος.

† **30/11, Ρωσική βραδιά για τα 200 χρόνια από τη γέννηση του Λέρμοντοβ (Θριάσιος Μουσική Σχολή Ελευσίνας)**

Μία σπάνια –αν όχι μοναδική– μουσική βραδιά παρουσίασε το «Καλλιτεχνικό Εργαστήρι Ελευσίνας» τιμώντας τα διακόσια χρόνια από τη γέννηση του Ρώσου ποιητή Μιχαήλ Λέρμοντοβ (1814-1841). Η βραδιά αφιερώθηκε στη μνήμη της Αντωνίνας Κιρπότιν-Παπανικολάου και του αδελφού της Χρυσάνθου-Σάνια Κιρπότιν, των οποίων η πνευματική καλλιέργεια μεταλαμπάδευσε, σε όσους τους γνώρισαν, πνευματικά εφόδια και σταθερές αξίες. Το πρόγραμμα περιλάμβανε επτά τραγούδια Ρώσων συνθετών (Νταργκομίτσκι, Βαρλάμοφ, Μπουλάχοφ, Γκλίνκα, Σάσινα, Ρουμπινστάιν, Μπαλάκιρεφ) πάνω σε ποίηση του Λέρμοντοφ. Η φωνή της Γιούλια Σαβράσοβα με θαυμάσια τεχνική, καθαρή άρθρωση και αμεσότητα έκφρασης και το πιάνο του Βασιλή Τσιατσιάνη με σύμπνοια και ζωηρή μελωδική ανέλιξη, μετέφεραν σε οικείους κώδικες μια άγνωστη σε εμάς γλώσσα. Ανάμεσα στα τραγούδια η αφηγήτρια Πόπη Παπαγγελή διάβαζε βιογραφικά στοιχεία από τη σύντομη ζωή του ποιητή και τους στίχους των τραγουδιών σε μετάφραση της Τάνιας Ντικό. Το πρόγραμμα πλαισιωνόταν από φωτογραφικό υλικό σε επιμέλεια Βούλας Ανδρώνη και έκλεισε με ρωσικά παραδοσιακά τραγούδια από τους ίδιους (εκ Βιέννης ορμώμενους) ερμηνευτές, ολοκληρώνοντας μια αυθεντική επικοινωνία με το ρομαντικό, ρωσικό πνεύμα.

12/12, Ρεσιτάλ πιάνου του Μπενεντέττο Λούπο (Μέγαρο Μουσικής Αθηνών)

Με την υποστήριξη της Ιταλικής Εθνικής Επιτροπής Μουσικής, διοργανώνεται στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών μία σειρά συναυλιών με Ιταλούς ερμηνευτές, μεταξύ των οποίων και ο πιανίστας Μπενεντέττο Λούπο. Ο Λούπο, ένα εξαιρετικό ταλέντο και ένας δραστήριος ερμηνευτής, μας έφερε ένα ασυνήθιστο πρόγραμμα στην Αθήνα. Ξεκίνησε με τα «15 πρελούδια» του Νίνο Ρότα, ένα ώριμο, λυρικό έργο με γερές βάσεις στον δέκατο ένατο αιώνα και εκφραστικά μουσικά σχόλια για τον εικοστό, που ο Λούπο ερμήνευσε με το γνήσιο πνεύμα του συνθέτη, όπως το ενστερνίστηκε από τις σπουδές του στο Ωδείο «Πιτσίνι», όπου ο Ρότα υπήρξε διευθυντής. Ακολούθησαν τρία έργα (Εικόνες, Μάσκες, Το νησί της Χαράς) του Ντεμπισί, όπου ο ερμηνευτής κατόρθωσε να πλάσει πειστικές ηχητικές εικόνες μέσα από τις ζωηρές εναλλαγές ρυθμικών στοιχείων και τις χρωματικές αντιθέσεις. Στο δεύτερο μέρος ερμήνευσε τα «24 πρελούδια έργο 11» του Σκριάμπιν,

ένα νεανικό έργο του συνθέτη με επιρροές κυρίως από τον Σοπέν, αλλά και καινοφανή χαρακτηριστικά ενός νέου ύφους, τα οποία αξιοποίησε δεόντως στην ερμηνεία του ο Λούπο, καταδεικνύοντας την ιδιαίτερα ισορροπημένη ευελιξία των χειριών του.

13/12, 4ο πανόραμα ελληνικής τζαζ - Νίκος Αναδολής (Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών Ιδρύματος Ωνάση)

Στο πλαίσιο του τέταρτου πανοράματος ελληνικής τζαζ που διοργανώνει η Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών, ο 23χρονος πιανίστας Νίκος Αναδολής έδωσε μία συναυλία με τζαζ διασκευές και νέα ακούσματα σε συνεργασία με τον Σιμόν Ταιγύ (μπάσο) και τον Γιόνας Μπουργκβίνκελ (ντραμς). Ο Αναδολής, παρά το νεαρόν της ηλικίας του, δείχνει μία αξιοθαύμαστη ωριμότητα τόσο στην επιλογή των κομματιών όσο και στον τρόπο που τα ερμηνεύει. Χωρίς να απαρνείται τις κλασικές καταβολές του πιάνου, με βάση την παράδοση των Έβανς και Τζάρετ, έρχεται να δώσει το δικό του στίγμα, με καθαρότητα στη μελωδική γραμμή, αβίαστο δεξιοτεχνικό παίξιμο και αυτοσπεοίηση για την εξέλιξη που θέλει να προσδώσει σε μία σύνθεση. Σε αυτή του τη διαδρομή, έχει αξίους συνοδοιπόρους τον Γάλλο μπασιόστα Σ. Ταιγύ, ο οποίος κινήθηκε προς την κατεύθυνση μίας ισότιμης και αρμονικής σύμπραξης, και τον ντραμέρ Γ. Μπουργκβίνκελ, ο οποίος, άλλοτε με διακριτικές παρεμβάσεις και άλλοτε με αξιοζήλευτη ακρίβεια στη ρυθμική συνοδεία του, πρόσφερε έναν ιδιαίτερο χαρακτήρα στο μουσικό αποτέλεσμα. Ο Αναδολής σέβεται τους συνοδοιπόρους του, δε σκεπάζει τον ήχο τους, δεν αποφεύγει τον διάλογο μαζί τους, δεν ανακόπτει αναίτια την πορεία τους. Συνοπτικά, πρόκειται για ένα τρίο που υπόσχεται νέους δρόμους.

15/12, Ρομαντική μουσική για δύο πιάνο (Αίθουσα Φ. Νάκας Αθηνών)

Ένα συναρπαστικό και δύσκολο πρόγραμμα με ρομαντική μουσική για δύο πιάνο έφεραν στη σκηνή της αίθουσας Φ. Νάκας οι πιανίστες Έφη Παπαθωμάϊδη και Γιάννης Μιχαηλίδης. Η συναυλία ξεκίνησε με τα «Πρελούδια» του Φ. Λιστ, το γνωστό συμφωνικό ποίημα για ορχήστρα που μετέγραψε ο ίδιος ο συνθέτης για δύο πιάνο. Η ερμηνεία τους απέδωσε όλο το τραγικό βάθος της σύνθεσης που εμπνέεται από το ομώνυμο ποίημα του Λαμαρτίνου και ανταποκρίθηκε σχεδόν απρόσκοπτα στις δεξιοτεχνικές απαιτήσεις του ιδιοφυούς συνθέτη. Ακολούθησε η «Σουίτα αρ. 1» του Σ. Ραχμάνινοφ, ένα τετραμερές, νεανικό έργο, βασισμένο σε ποίηση των Λέρμοντοφ, Μπάϊρον, Τιούτσεφ και Κομιάκοφ. Οι ερμηνευτές ανέδειξαν με σμιλεμένη έκφραση και περισσή ευαισθησία τις μελωδίες του έργου, προσδίδοντάς του έναν υπερβατικό χαρακτήρα, γεγονός που επιβεβαίωσε η επανάληψη του δεύτερου μέρους της «σουίτας» μετά το τέλος της συναυλίας, ως αφιέρωση στη μνήμη της κοινής δασκάλας τους, Αλίκης Βατικιάωτη. Η συναυλία τελείωσε με τη «Σουίτα αρ. 2» του Σ. Ραχμάνινοφ, ένα ώριμο έργο σε 4 μέρη που έχει μεγαλύτερες τεχνικές δυσκολίες από την πρώτη σουίτα και φορμαλιστικό χαρακτήρα. Τα δύο πιάνο διέθεταν εναργή συντονισμό και αποθέματα ρο-